

ת"פ 6874/01/14 - מדינת ישראל נגד א.א.

10 אפריל 2014

בית משפט השלום בבאר שבע
ת"פ 6874-01-14 מדינת ישראל נ' א.א.
6883-01-14

בפני כב' השופט דניאל בן טולילה
המאשימה
מדינת ישראל
ע"י עו"ד אסיף
נגד
הנאשם
א.א. (עציר)
ע"י עו"ד כנען

[פרוטוקול הושמט]

גזר דין

רקע

הנאשם הורשע על פי הודאתו בעובדות כתב אישום מתוקן בעבירות של איומים, ניסיון תקיפה סתם ותקיפה סתם. על פי המתואר בכתב האישום המתוקן, ביום 4.1.14, בשעות אחה"צ, תקף הנאשם את בתו (להלן: "המתלוננת") בכך שזרק עליה שני בצלים. במעמד זה גם איים על המתלוננת בכך שיפגע בה. בהמשך ניסה לנגוח בה וכן ירק על פניה מספר פעמים. במסגרת הסדר הטיעון בו הודה הנאשם, לא הגיעו הצדדים להסכמה עונשית, ואלו טענו באופן חופשי.

טענות הצדדים

בדיון שנערך בפניי ביום 3.4.14 הפנה ב"כ לגיליון הרשעותיו של הנאשם. בהתאם לתיקון 113 ציין את הערכים בהם פגע הנאשם בכללם, שלמות הגוף, ביטחון האדם וכן אוטונומיית הפרט. אשר למתחם הענישה עתר למתחם כולל הנע בבין 6-18 חודשי מאסר בפועל. נוכח עברו הפלילי עתר להטלת עונש של מאסר בפועל מרתיע, מאסר מותנה וכן פיצוי למתלוננת.

מנגד, ב"כ הנאשם ציין כי המדובר במתלוננת כבת 30 אשר הינה בתו של הנאשם ולפני כ-3 שנים הלה גירשה מביתו, אולם חרף כך זו ממשיכה להגיע לביתו. לדבריו, מדובר בילדה בעייתית אשר גורמת לצרות לא מעטות במשפחה, בפרט לגיסתה, ולפיכך הנאשם אינו מעוניין שתיכנס בשערי ביתו. בהקשר לכך, הפנה לרישום הפלילי של המתלוננת, המדבר בעד עצמו.

אשר למעשה- הפנה לכך שלא היה כל מגע פיזי בין השניים. אשר לעושה- ציין כי הנאשם מזה כ-4 שנים עלה על דרך הישר. הנאשם עובד ומתפרנס למחייתו, חיתן את בנו ואף פתח לו עסק למכשירים סלולאריים. בנסיבות אלו, עתר להסתפק בתקופת מעצרו לצד מאסר מותנה.

הנאשם הוסיף על דברי בא כוחו ומסר כי המתלוננת מגיעה לביתו ומאימת על כלתו. זה ציין כי המתלוננת גרושה והוא עוזר לה עם ילדיה.

דין והכרעה:

כאשר אין מדובר בעבירה יחידה, בשלב הראשון על ביהמ"ש לקבוע אם מדובר באירוע אחד או בכמה אירועים. בענייננו, מצאתי כי יש לראות את המעשים המתוארים בכתב כאירוע אחד אשר לגביו יקבע מתחם ענישה אחד. למסקנה זו הגעתי הואיל ועסקינן ברצף אירועים שבוצעו אחד לאחר השי, באותו זמן ומקום, כלפי אותה מתלוננת באופן המצדיק ראייתם כאירוע אחד.

על פי סעיף 40ג (א) לחוק העונשין, בקביעת מתחם העונש בהתאם לעקרון ההלימה, על בית המשפט להתחשב **"בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה"**.

במקרה דנן פגע הנאשם בערכים החברתיים של כבוד האדם, שמירה על הביטחון האישי, שלמות הגוף וכן התא המשפחתי. על החומרה המיוחדת בעבירות אלו ועל הצורך להוקיע את החולה הרעה הזו מחברתנו, אפנה לפסק דינו של כב' השופט ס' ג'ובראן בע"פ 792/10 מדינת ישראל נ' פלוני (14.2.2011):

"עבירות אלו, מתרחשות על דרך הכלל בבית פנימה, באין רואה ובאין שומע, ומוסתרות היטב מהסביבה. פעמים רבות, שריו התוקף בקונספציה שגויה לפיה אין בכוחו של החוק לפרוץ את מפתן ביתו, בו רשאי הוא, לשיטתו, לנהוג במשפחתו כרצונו, כמו היתה קניינו. אלמנטים אלו, המשולבים דרך כלל בעבירות האלימות במשפחה, מעצימים את הסכנה הנשקפת מן התוקף כמו גם את חשיבותם של שיקולי ההרתעה האישית והציבורית"

עוד בעניין זה אפנה לפסק דינה של כב' השופטת פרוקצ'ה בע"פ 6758/07 פלוני נ' מדינת ישראל (11.10.07):

"מעשי אלימות בתוך המשפחה נתפסים כבעלי חומרה מיוחדת במערכת האיסורים הפליליים העוסקים בעבירות אלימות. הציפייה האנושית הטבעית הינה כי בתוך משפחה ישררו יחסי אהבה, הרמוניה, וכבוד הדדי. הפרתה של ציפייה זו הופכת את השימוש באלימות במשפחה לתופעה העומדת בניגוד עמוק לחוש הצדק האנושי."

וראו גם, ע"פ 5062/10 פרץ נ' מדינת ישראל (11.7.2011); ע"פ 1761/11 מדינת ישראל נ' אמין (15.2.2012); ע"פ 4777/11 מדינת ישראל נ' לאסי (1.11.2012). רע"פ 6577/09 צמח נ' מדינת ישראל (20.8.09); ע"פ 6758/07 פלוני נ' מדינת ישראל (11.10.07);

בעבירת האיזמים נפגעו הערכים החברתיים של שלוות נפשו, בטחונו וחירות פעולתו של המאויים. לפירוט מורחב על הערכים שעומדים בבסיס עבירת האיזמים אפנה לדבריו של כב' השופט א' גולדברג בע"פ 103/88 **משה ליכטמן נ' מדינת ישראל** (6.9.89):

"מניעת ההפחדה וההקנטה לשמן היא שעומדת ביסוד האינטרס החברתי המוגן בעבירת האיזמים שבסעיף 192. רוצה לומר, אינטרס החברה להגן על שלוות נפשו של הפרט (person's peace of mind) מפני מעשי הפחדה והקנטה שלא כדין. אינטרס חברתי נוסף אף הוא מוגן בעקיפין בעבירה זו, והוא נוגע לחופש הפעולה והבחירה של הפרט. כי גם אם אמרנו שאין בסעיף 192, בהבדל מסעיף 428, דרישה שמטרת האיום תהא להניע את המאויים לעשות מעשה או להמנע ממעשה, בידוע הוא שבמקרים רבים מושמעים איומים per se כמסר מוסווה להתנהגות המצופה מן המאויים. נמצא כי סעיף 192 מקדים רפואה למכה ומונע מלכתחילה פגיעה עתידית בחרות הפעולה של הזולת". (ראה פסקה 6 לפסק הדין)

אשר למדיניות הענישה הנהוגת בעבירת האיזמים- הרי שזו נעה בין מאסרים מותנים או מאסרים קצרים המרוצים בדרך של עבודות שירות עד לעונשי מאסר בפועל בני 10 ו- 12 חודשים. אשר למדיניות הענישה הנהוגה בעבירות אלימות במשפחה, זו נעה בין מספר חודשי מאסר ועד מאסר בפועל לתקופה אשר הנעה בין 18 חודשי מאסר ויותר (בשים לב לחומרת האלימות, הימשכותה, ותוצאותיה).

בתיק דנן מידת הפגיעה בערכים המוגנים המפורטים לעיל הינה ברף הבינוני. המדובר באירוע אלימות מתמשך אשר תחילתו בהשלכת בצלים לעבר המתלוננת והפניית איום עליה כי יפגע בה. הנאשם לא חדל בהתנהגותו והתנהלותו האלימה וניסה אף לנגוח בה. גם בשלב זה הלה אינו נרגע, וירק בפניה מספר פעמים. התנהלות זו מופנית כלפי בתו של המשיב, מי אשר אמורה להנות מהגנתו ומחסותו. גם אם הימצאותה של בתו בביתו אינה לרוחו, ברי כי אין בכך להצדיק בשום דרך, התנהלות שכזו. לא למיותר לציין את רכיב ההשפלה במעשיו של הנאשם. בעיקר הדברים אמורים ליריקות של הנאשם לעבר בתו. איומים שנלווית להם עבירה של ניסיון תקיפה, יכול ויתפתחו למעשים קשים יותר, ומכאן גם הנזק הפוטנציאלי שיכול היה להיגרם ממעשי הנאשם.

מנגד, אין לומר שמדובר במעשה אלימות חמורים, המצויים ברף הגבוה של עבירות כגון דא ואף לא ברף הבינוני. לא נגרמה למתלוננת כל חבלה, מדובר בניסיון תקיפה וביריקות אשר כפי שצוין, מהוות כהשפלה ופחות תקיפה הגורמת נזק ממשי לגוף.

בתי המשפט מצאו לנכות בגישה מחמירה שעה שמדובר בבני משפחה אשר על פי רוב הינם קטינים, ותלויים באופן מלא בהוריהם. בענייננו מדובר בבתו, אך זו בת 30 אדם בוגר, כאשר המעשים עצמם נעשו בשעה שזו, מגיעה ביזמתה אל בית אביה, למורת רוחו. לשון אחר, הגם שמדובר בתקיפת בת, יש לאבחן מקרה זה שבפנינו, ממקרה בן ובת קטינים, אשר אין להם מקום אחר למעט הישארות בבית התוקף, בלית ברירה. אין מדובר במעשים המבוצעים על רקע של פגיעה בכבוד המשפחה או שימוש באלכוהול וסמים. כך גם האיזמים אינם מצויים ברף הגבוה של עבירות כגון דא.

לאור האמור לעיל, ובשים לב לערכים החברתיים שנפגעו ומידת הפגיעה בהם, למדיניות הענישה הנהוגה בעבירות אלו וכן בשים לב לנסיבות ביצוע העבירה, הנני קובע כי מתחם העונש ההולם נע בין מספר חודשי מאסר שיכול וירוצו בדרך של עבודות שירות, ועד 12 חודשי מאסר בפועל.

קביעת עונשו של הנאשם בגדרי המתחם:

בית המשפט נותן דעתו לקולא להודאתו של הנאשם והחרטה אשר הביע אשר יש בהם כדי לחסוך בזמן שיפוטי ולייתר את העדת המתלוננת, על כל המשתמע מכך. בהקשר לכך, הגעה להסדר נעשתה גם על רקע קושי ראייתי הנוגע להתייצבותה של המתלוננת-בתו של הנאשם למתן עדות.

יש לקחת בחשבון את הפגיעה הכלכלית של העונש במשפחתו וזאת בשים לב ליציבות התעסוקית של הנאשם, אשר כפי הנטען, עובד תקופה ארוכה במגרש לחלפים, בצומת מסמיע ובכוונתו לחזור לעבודה זו, לאחר שחרורו. כך גם בימ"ש נותן דעתו להשפעת המעצר והמאסר על הסיוע לו נותן לבנו, אשר גם לאחר תקופה ארוכה בה היה מסובך בפלילים, נישא וביקש לפתוח לעצמו דרך חדשה.

יצוין כי בעניינו לא הוגש תסקיר אשר באפשרותו להציג זוויות שונות בנוגע למערכת היחסים המורכבת בין הנאשם לבתו וכן ביחס לאפשרות שילובו במסגרת טיפולית. בנסיבות אלו, אין רלוונטיות לסטייה מטה מהמתחם אותו קבעתי.

מנגד, ולחומרא יש ליתן הדעת לעברו הפלילי המונה 13 הרשעות אשר מרביתן עוסקות בעבירות אלימות והיתר בעבירות רכוש. אין מחלוקת כי מדובר במי שלפרקים רבים בחייו היה מסובך בעבירות פליליות. יחד עם זאת, יש ליתן הדעת כי הסתבכותו האחרונה של הנאשם, הינה מ-2007, היינו ניתן לדבר על מי שעבר הליך שיקומי והתייצב בשנים האחרונות. נמצא אפוא שיש בעבר זה לפעול לחובתו של הנאשם, אולם לא יינתן לו משקל מכריע. כמו כן יש ליתן ביטוי לשיקולי הרתעת היחיד. כמו כן, נוכח נפיצות העבירות בכגון דא אתן ביטוי גם לשיקולי הרתעת הרבים.

סוף דבר:

לאחר ששקלתי את השיקולים לחומרה ולקולא, הנני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. 6 חודשי מאסר בפועל שימנו מיום מעצרו - 4.1.14.
- ב. 6 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים שלא יעבור עבירת אלימות מסוג עוון.
- ג. 12 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים שלא יעבור עבירת אלימות מסוג פשע.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום לבית המשפט המחוזי .

ניתנה והודעה היום י' ניסן תשע"ד, 10/04/2014 במעמד הנוכחים.

דניאל בן טולילה, שופט